

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/ 404 /2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

49/2018. (III. 8.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2017. szeptember 27-én elektronikus úton előterjesztett **panaszát** a 2018. március 8-án – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést fogantató szerv – Repülőtéri Rendőr Igazgatóság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, valamint alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2017. szeptember 27-én elektronikus úton terjesztett elő panaszt a vele szemben 2017. szeptember 25-én fogantató rendőri intézkedéssel kapcsolatban.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy a * légitársaság B.-ből Budapestre közlekedő járatával érkezett Budapestre, amikor egy rendőrségi cellában „találta magát” a budapesti repülőtéren, ahol közel öt órán keresztül tartották.

A panaszos előadása szerint nem követelt el semmilyen támadó, vagy erőszakos cselekményt, csak egyszerűen nem volt hajlandó 45 eurót fizetni azért, hogy felvihesse a bőröndjét az utastérbe. Mint később megtudta, két kézipoggyász méretet használ a légitársaság, és a panaszosé a nagy kézipoggyász kategóriába tartozott, emiatt pótdíjat akartak vele fizettetni. A panaszos megkérdezte a légitársaság munkatársát, hogy akkor miért nem közölték ezt vele a B.-ből Budapestre érkező járaton, amire a munkatárs nem válaszolt. A panaszos ebben az esetben előre elintézte volna a szükséges lépéseket a Budapestről B.-ba induló járatra. A munkatárs nem csak nem válaszolt, hanem verbálisan megfenyegette a panaszost, hogy „vagy fizet, vagy nem utazik, nem a McDonald’s-ban van”.

A panaszos véleménye szerint ez a támadó magatartás a pénz kifizetésére irányult, ezért a panaszos nem volt hajlandó a pótdíjat kifizetni. Ekkor kihívták a reptéri rendőröket (3 rendőrt), akik szintén ordítottak a panaszossal, hogy „vagy fizet, vagy velünk jön”, eközben fenyegető gesztusokat tette. Az

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

egyik rendőr (L. nevű) el akarta venni a panaszos útlevelét a kezéből, azonban a panaszos reflexszerűen elhúzta a kezét. Ekkor a rendőrök rávetették magukat a panaszosra, és megbilincseltek, majd a rendőrautóhoz vitték. A panaszos nagyon megalázónak érezte ezt a jelenetet, amely az összes utas előtt történt vele.

A repülőtéren rendőrségre vitték, még mindig megbilincselve, ahol a rendőrök kihallgatták. Megkérdezték tőle, hogy használ-e tudatmódosító szereket, mert pirosak voltak a szemei (a panaszos hajnali 5 órakor kelt fel, hogy elérje a repülő 8 óra 50 perces indulását). A L. nevű rendőr „óvatosan” utasította a panaszost, hogy kapcsolja ki a telefonját, hogy ne tudjon felvételeket és fotókat készíteni a helyzetről. Ezek után a panaszost motozásnak vetették alá, kiürítették a bőröndjét és táskáját, átkutatták a bőröndjének minden sarkát és a személyes holmiját. Ezek után bezárták egy cellába, ahol órákon keresztül várakozott, hogy a rendőrök leltárt készítsenek a holmijáról.

Három férfi érkezett fehér-piros egyenruhában, akik közül egyiküknek doktor volt feltüntetve a névkitűzőjén, és megvizsgálták a panaszost, és megkérdezték, hogy jól van-e. Átkutatták a panaszos kozmetikai táskáját és megtalálták a panaszos gyógyszerét, amelyet napi egyszer szed orvosi instrukcióra és receptre.

Több órás várakozás után a L. nevű rendőr kényszerítette, hogy aláírjon egy magyar nyelvű dokumentumot, amelyet nem értett. A panaszos mondta neki, hogy ez nem jogszerű, nem írhat alá semmit úgy, hogy nem érti a tartalmát, ezért szüksége van valakire a * Nagykövetségről, hogy tolmácsoljon neki. A rendőr ekkor más rendőröket hívott be, hogy ezzel is nyomás alá helyezze a panaszost, és azt mondta neki, hogy ez a standard eljárás, és a panaszos más módon nem távozhat. A panaszos véleménye szerint megszarolták őt, hogy aláírja a papírt, bezárták egy cellába, és a cella rácsán keresztül nyújtották be neki a dokumentumot. A panaszos végül „beadta a derekát”, aláírta az iratot, amelyről nem voltak hajlandók részére másolatot adni. A panaszos aggodalmát fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy nem értette, mit írt alá, véleménye szerint ez az Európai Unióban nem legális eljárás.

A panaszos megviselte ez az eljárás, előadta, hogy a felelősség egy részét magára vállalja, mert úgy döntött, hogy a légitársaság zsarolásának nem enged, azonban nem gondolta, hogy egy cellában köthet ki emiatt, és így bánnak majd vele az Európai Unió egyik tagállamában. A panaszos ezt felháborítósnak tartja, és megjegyzi, hogy ezen felül egy további repülőjegyet is meg kellett vásárolnia, ami majdnem 500 euróba került.

A panaszos összefoglalta, hogy szeretne egy másolatot kapni a dokumentumról, amelyet aláírtak vele, kérte, hogy a Testület nyújtson tájékoztatást arról, hogy a * légitársaságnál hogyan tud panaszt benyújtani, és kérte, hogy a rendőrséggel kapcsolatos panaszait a Testület vizsgálja ki.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az illetékes rendőri szervtől, valamint kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumok és a konkrét kérdésekkel kapcsolatos rendőrségi álláspont megküldését.

1) A 2017. szeptember 25-én készült jelentés előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról című dokumentum szerint a panaszossal szemben az 1994. évi XXXIV. törvény a Rendőrségről (továbbiakban: Rtv.) 29.§ (1) szerint igazoltatást, a 31.§ (1) bekezdés szerint személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását, a 33.§ (2) bekezdés a) pontja szerint igazolást megtagadó személy előállítását, a 47.§ szerint testi kényszert, a 48.§ d) pontja szerint ellenszegülés megtörése érdekében bilincs alkalmazását és a 48.§ szerint bilincselést fogatosítottak. A kényszerítő eszközök alkalmazására figyelmeztetés történt. A bilincset 8 óra 30 perctől 8 óra 38 percig alkalmazták, a kezek előre bilincselésével. Az intézkedés során sérülés nem keletkezett.

2017. szeptember 25-én 8 óra 10 perckor az A-12 számú beszállító kapuhoz a B.-i járathoz érkeztek a rendőrök az RRI ügyeletvezető utasítására, mert onnan egy renitens utasról érkezett bejelentés. A rendőrök kiérkezését követően a kiszolgáló személyzettől információt kértek a kialakult helyzetről. A személyzet elmondása alapján a panaszos nem volthajlandó a túlsúly díját kifizetni, nem működött együtt a személyzettel, utasításainak nem tett eleget, arrogánsan viselkedett. Ezt követően a rendőrök tájékoztatták a panaszost, hogy ha a túlsúly díját nem fizeti meg, akkor a járattal nem tud elutazni, ezért vissza fogják kísérni a csarnokba. A panaszos az elmondottakat tudomásul vette, ennek ellenére nem volt hajlandó eleget tenni a túlsúly kifizetésének. A rendőrök felszólították, hogy igazolja magát és működjön együtt a rendőrséggel. A személy a személyazonosságának igazolását megtagadta, az

okmányait nem adta át. A személyt felszólították, hogy a rendőri utasításnak tegyen eleget, különben előállításra kerül az RRI HRO hivatalos helyiségébe. A panaszos ellenszegült a rendőri intézkedésnek, nem akarta a helyszínt elhagyni, ezért az elvezetéséhez 8 óra 30 perckor testi kényszer és bilincs került alkalmazásra, majd a személy beszállításra került a hivatalos helyiségbe. A helyszíni intézkedő parancsnok K. Á. c. r. alezredes volt. A ruházat- és csomagátvizsgálás 8 óra 38 perctől 9 óra 15 percig tartott. Ezek után 9 óra 15 perckor a panaszos elhelyezésre került a hivatalos helyiségben, majd az AMS mentőszolgálat orvosa a személyt megvizsgálta, sérülést nem találtak. A rendészeti munka 11 óra 10 percig tartott. A panaszossal szemben szabálysértési feljelentés készült.

2) A rendőrség csatolta a panaszos által aláírt, magyar nyelvű „Igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról” című dokumentumot, melyen az előállítás időtartamaként 2017. szeptember 25. 8 óra 10 perctől 12 óra 15 percig terjedő intervallumban jelölték meg.

3) A rendőrség továbbá csatolta a panaszos által aláírt, magyar nyelvű nyilatkozatot arról, hogy a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást megkapta, hogy a személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel, kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban panasszal nem él, hogy az előállításról szóló igazolást átvette, élelmezést nem kért, betegségben szenved, és sérülése a rendőri intézkedés során nem keletkezett, valamint orvosi ellátásban részesült.

4) A panaszos aláírta az „Information for the detained person about the reasons of detention” című dokumentumot, mely írott formában igazolja, hogy a panaszos megkapta a felvilágosítást azzal kapcsolatban, hogy előállításának oka az, hogy bűncselekmény, illetőleg szabálysértés elkövetésével gyanúsítható. A panaszos aláírásával bizonyítottan átvette az „Information on the rights and duties of the person detained/apprehended and the order of the custody room” című, dokumentumot, amely az előállított személy jogait és kötelezettségeit, valamint az előállító helyiség rendjét tartalmazza.

5) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a letéti tárgyakról készült jegyzéket, magyar nyelven, amelyet a panaszos szintén aláírásával látott el.

6) K. L. c. r. főtörzsőrmester 2017. október 23-án jelentést készített az intézkedésről, melyben a Testület kérdéseit az alábbiak szerint válaszolta meg.

A panaszossal szemben az Rtv. 33.§ (2) bekezdés a) pontja szerint fogatosították személyi szabadságot korlátozó intézkedést, mert a panaszos ellenállt, többszöri felszólításra sem igazolta magát, a szabálysértést folytatta.

A rendőrök kiérkezésekor a személyzet tájékoztatta őket, hogy a panaszos nem hajlandó kifizetni a túlsúlyt, nem tesz eleget a személyzet utasításainak, ezért döntésük alapján kizárják az utazásból. Ezt a panaszos nem volt hajlandó tudomásul venni, nem volt hajlandó félreállni a sorból, hogy a beszállítás folyamatosan haladjon, továbbá inzultálta a személyzetet. A panaszossal szemben kulturáltan, normális hangnemben intézkedtek, folyamatosan tájékoztatták az intézkedés menetéről angol nyelven, és nem tettek irányába fenyegető gesztusokat.

Az intézkedés közben a rendőrök többször felszólították a panaszost, hogy igazolja magát, illetve hagyja el a területet, mert – amennyiben nem utazik – további tartózkodása a területen nem jogszerű. A panaszos a kezében tartotta az úti okmányát, amit felszólításra a rendőröknek nem adott át, ezt megtagadta. A panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításoknak, ezért a fokozatosság elvét betartva testi kényszert és bilincselést alkalmaztak vele szemben. A bilincselést a kezek előrebilincselésének módszerével helyezték fel. Minden esetben történt megelőző figyelmeztetés a rendőri intézkedésre. Az Rtv. 33.§, 47.§, és 48.§ alapján az intézkedés célja a panaszos ellenszegülésének megtörése volt.

Az intézkedés helyén az *-es kapunál a személyzet a beszállítással foglalkozott, így természetes utasok is tartózkodtak a helyszínen, ami nem mentesít senkit az alól, hogy rendőri intézkedés alá vonják. A panaszost semmilyen módon nem alázták meg. A többszöri rendőri felszólításnak sem tett eleget, ezért az Rtv. alapján intézkedtek vele szemben.

A panaszos a rendőri intézkedésnek végig ellenállt, ezért kényszerítő eszközt kellett vele szemben alkalmazni. A panaszost nem vádolták meg azzal, hogy drogot fogyasztott.

A panaszos előállításra került, ezért az Rtv. 18.§ (1) bekezdése alapján joga volt hozzá, hogy hozzátartozóját, képviselőjét értesítse, mely jogot biztosítottak is számára, amivel ő nem élt, nem kérte hozzátartozója értesítését. A csomag- és ruházatátvizsgálást követően a panaszost megkérték, hogy telefonját kikapcsolt állapotban adja át a rendőröknek, hogy a többi értékével együtt elhelyezhessék az előállított személyek részére fenntartott trezorban.

A panaszost a repülőtér orvosi szolgálata megvizsgálta, mert a személlyel szemben bilincselés került végrehajtásra.

A panaszost előállították, az Rtv. 31.§ (1) bekezdés alapján, és a ruházat- és csomagátvizsgálás után elhelyezésre került az előállító helyiségben.

Az intézkedés 8 óra 10 perctől 12 óra 15 percig tartott, ezt követően a panaszos szabadon lett bocsátva. A panaszos a beszállító kaputól történő kísérését követően együttműködött a hatósággal, végig angolul kommunikáltak vele, amit meg is értett. A rendőrök többször is rákérdeztek, hogy érti-e, amit mondanak neki, vagy igényt tart a hivatalos tolmácsra, a panaszos ezt megértette, és nem igényelt tolmácsot. A panaszos elfogadta a helyszínen tartózkodó, angolul jól beszélő rendőrök tolmácsolását. Az előállított minden jegyzőkönyvet és dokumentációt elfogadott és aláírt. Nem jelezte a rendőrök felé, hogy nem értené, amit a szakértői alosztály munkatársa neki elmondott. A jegyzőkönyv mondatról mondatra fordításra került, amelyet a panaszos tudomásul vett és aláírt.

A panaszos az előállítás során keletkezett iratok rá vonatkozó részét megkapta.

7) K. A. 2017. október 10-én készült jelentéséből az előzőekben ismertetettekhez képest kiegészítő információkat tartozó részek ismertetésére szorítkozik a Testület.

Az *-es beszállító kapuhoz a rendőrök azért érkeztek, mert onnan rendőri segítséget kértek egy renitens utas miatt. A rendőrök a helyszínen informálódtak, a személyzet elmondta, hogy a panaszos nem hajlandó kifizetni a túlsúlyt a csomagjára, ezért az utazásban nem vehet részt, valamint arrogánsan viselkedik.

Az utassal a rendőrök angolul kommunikáltak. A panaszost udvariasan, tárgyilagosan és határozottan tájékoztatták, hogy a légitársaság az utazásból kizárta, ezért nem fog tudni elutazni, továbbá vissza kell kísérniük őt a terminálba. A panaszos ezt látszólag tudomásul vette, majd azt mondta, hogy nem fizeti ki a díjat, és fel fog szállni a járatra. Ezek után a rendőrök felszólították, hogy kövesse őket a terminálba. A panaszos ennek a felszólításnak nem tett eleget, továbbá nem volt hajlandó magát igazolni. A panaszos többszöri felszólításra sem tett eleget a felszólításnak, passzívan ellenállt. Először udvariasan, határozottan felhívták a figyelmét arra, hogy amennyiben nem tesz eleget a kérésüknek, akkor testi kényszert fognak alkalmazni, és ha szükséges, meg fogják bilincselni.

Ezek után „A törvény nevében” szavak előrebocsátásával testi kényszer alkalmazása után a panaszost K. L. c. r. főörzsőrmester és N. Á. c. főörzsőrmester szakszerűen előre bilincselte.

A panaszost csomagjaival együtt a szolgálat gépkocsijához kísérték. 8 óra 30 perc körül beszállították a HRO hivatalos helyiségébe, ahol előállításra került. A panaszossal kapcsolatos további intézkedéseket az imént megjelölt rendőrök folytatták tovább, a jelentés írója befejezte a szolgálati gépjármű szemlélését. Az ügyeltre való visszaérkezése után K. L. c. r. főörzsőrmester jelezte, hogy a panaszos szomjas, ezért egy pohár vizet vitt a panaszosnak.

8) N. Á. c. r. főörzsőrmester 2017. október 10-én készült jelentésében az alábbi kiegészítő információkat adta elő.

A panaszos agresszíven kommunikált és megtagadta a rendőrökkel való együttműködést, nem volt hajlandó igazolni magát, ezért többször figyelmeztetést követően előre helyzetben megbilincseltek. Az intézkedés során dulakodás nem történt. Az intézkedés során végig udvariasan, határozottan, fenyegetés, megalázó bánásmód és fizikai erőszak nélkül, angol nyelven kommunikáltak.

9) D. A. c. r. őrnagy 2017. október 24-én feljegyzést készített az intézkedéskor a helyszínen tartózkodó, BUDPORT Handling Kft. földi kiszolgáló alkalmazott, V. H. I. személyes meghallgatásáról.

A Kft. munkatársa kérdésre elmondta, hogy az érintett járat kiszolgálásában ő vett részt, amikor a panaszos – miután kiderült, hogy a kézipoggyászát túlméretesnek minősítették – elállta az utat, ezzel hátráltatta a többi utas beszállítását, valamint a túlméret, illetve a beszállítás intézéséhez nem volt hajlandó úti okmányát átadni. A munkatárs a kikerkező rendőrök közelében tartózkodott, intézkedésüket végig figyelemmel kísérte, elmondta, hogy a panaszos a rendőröknek sem volt hajlandó átadni az okmányait, melyre az utast a rendőr többször felszólította. A munkatárs elmondta, hogy a rendőrök jól beszéltek angolul, tolmácsolást nem igényeltek. A rendőrök nem beszéltek heves, hangos hangnemben, de határozottan viselkedtek, továbbá elmagyarázták az utasnak, hogy ha igazolja magát, és rendezzi a kézipoggyászát, akkor el fog tudni utazni. Az utas ennek ellenére sem volt együttműködő. Elmondta továbbá, hogy az intézkedő rendőrök részéről fenyegető, félelemkeltő gesztusokat, mozdulatokat nem tapasztalt. Kérdésre elmondta, hogy szemtanúja volt a bilincselésnek, a rendőrök a panaszossal szemben nem alkalmaztak földre vitelt, a bilincselés álló testhelyzetben történt, a rendőrök nem vetették rá magukat az utasra. Ezt követően a panaszos hözöngve, hevesen magasba nyújtotta a megbilincselte kezeit, jelezvén ezt a többi utasnak.

10) A panaszossal szemben feljelentést tettek szabálysértési ügyben. A feljelentés szerint a panaszos által elkövetett szabálysértést a 2012. évi II. törvény a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről (továbbiakban: Szabs. tv.) 228.§ (1) bekezdése szabályozza, amely szerint, aki a légitözlekedés biztonságát vagy védelmét szolgáló szabályokat megszegi vagy a repülés biztonságát szolgáló létesítmények, illetőleg berendezések működését zavarja, szabálysértést követ el. (2) Aki a repülőtér rendeltetésszerű használatával és üzemben tartásával kapcsolatos szabályokat megszegi, szabálysértést követ el.

11) Dr. T. Z. r. dandártábornok 2017. októberében készített átiratának tartalmából csak az eddigiekhez képest kiegészítő információkat rögzíti a Testület.

A panaszos nem csak „A légitözlekedés biztonságát és védelmét szolgáló szabályok megszegése szabálysértést követte el, hanem a Repülőtér Rendet is megsértette, amikor nem hagyta el a tranzit területet, annak ellenére, hogy tájékoztatták, hogy az utazásból való kizárása miatt ott nem tartózkodhat, egyben akadályozta a többi utas légi járműbe való beszállítását.

A rendőri jelentések és a CCTV felvételek alapján nem volt heves a rendőrök kommunikációja, fenyegető, félelemkeltő gesztusok, mozdulatok nem láthatóak. A bilincselés folyamatát sajnos nem rögzítette kamera, azonban az előre helyzeti alkalmazásból, illetve az elvezetés módjából arra lehet következtetni, hogy a rendőrök nem vetették rá magukat az intézkedés alá vont személyre, ezt megerősítették a helyszínen tartózkodó földi kiszolgáló alkalmazott által elmondottak is.

A rendőri felszólítást követően kényszerítő eszköz alkalmazására a helyszínről való elvezetéshez, illetve annak időtartama alatt volt szükség. Testi kényszer az elvezető fogásban – kartámasz – valósult meg, illetve bilincs kényszerítő eszköz alkalmazására is összesen 8 perc időtartamban került sor, az ellenszegülés megtörése és a szabálysértés továbbfolytatásának megszakítása érdekében. Amint a kényszerítő eszközök alkalmazása elérte célját, a további alkalmazásra nem került sor.

Az intézkedésre a beszállításánál került sor, így a járat utazóközönsége valóban tanúja volt az eseménynek. Fontos kihangsúlyozni, hogy az intézkedésre pont azért került sor, mert a panaszos nem volt hajlandó elhagyni ezt a területet, holott az ott tartózkodásra – mivel az utazásból kizárásra került – már nem volt jogosultsága. Amennyiben eleget tett volna a rendőri felszólításnak, és elhagyja a területet, akkor további intézkedésre nem került volna sor, illetve a járat utasai sem észlelhetnék volna az eseményeket. A dandártábornok fontosnak tartotta hozzátenni, hogy a kamerafelvételeken jól látható, hogy a rendőrök éppen ezért kérték meg, hogy menjen el a beszállító kaputól, és egy, az utasok által nem használt, de látható területen zajlott az intézkedés. Így nem közvetlenül az utasok között intézkedtek vele szemben.

Nem felel meg a panaszos állítása a valóságnak, mely szerint drogfogyasztással lett megvádolva. Csupán az intézkedés során – általában is feltett – kérdések között szerepelt az alkohol, illetve egyéb tudatmódosító szer befolyásoltságára irányuló kérdés. A panaszos ingerült volt az intézkedés kezdetekor, azonban a későbbiekben együttműködött.

Az intézkedés alá vont személy nem használhat mobiltelefont, az előállító helyiségbe azt nem viheti magával. A rendőri felszólítás erre vonatkozott, nem pedig arra, hogy készíthet-e felvételt, vagy sem.

Orvosi vizsgálatra azért került sor, mert a repülőtéren az Airport Medical Service-szel (AMS) minden olyan esetben megvizsgálják az intézkedés alá vont személyeket, amikor az intézkedés során testi kényszer, vagy kényszerítő eszköz kerül alkalmazásra, függetlenül attól, hogy látható külsérelmi nyomok keletkeztek-e, vagy sem. Erre szerződést is kötött a rendőrség az egészségügyi szolgáltatóval. Jelen esetben a bilincs alkalmazása indokolta a vizsgálat kérését, annak ellenőrzése, hogy a bilincs felhelyezése okozott-e sérülést a panaszosnak. A vizsgálat megállapította, hogy sérülés nem keletkezett.

A panaszos ruházatának és csomagjának átvizsgálása tekintetében megállapítható, hogy az a Határrendészeti Osztály hivatalos előállító helyiségének előterében, a nyilvánosságtól elzárt területen került végrehajtásra. A ruházat és csomag átvizsgálását a panaszossal azonos nemű rendőrök hajtották végre. Az átvizsgálás csak a legfelső ruházat (kabát) levétele mellett valósult meg, másnak, vagy magának károsítására alkalmas eszközre irányult. Értékei letétben kerültek elhelyezésre, melyről jegyzőkönyv készült.

A panaszossal szemben foganatosított személyes szabadságot korlátozó intézkedés teljes időtartama 8 óra 10 perctől 12 óra 15 percig tartott, tehát a panaszos állítása – miszerint öt órán keresztül tartott – nem felel meg a valóságnak. Erről igazolás is átadásra került részére. 8 óra 10 perckor érkeztek a rendőrök az *-es kapuhoz, és léptek kapcsolatba a panaszossal. (8 óra 30 perckor megtörtént a

panaszos elvezetése, 8 óra 38 perckor érkeztek meg a Határrendészeti Osztály hivatalos előállító helyiségébe. Elhelyezése előtt átvizsgálásra került a ruházata, majd 9 óra 15 perckor elhelyezésre került a hivatalos előállító helyiségben. Az orvosi vizsgálatot végző AMS szolgálat 9 óra 45 perckor érkezett meg a helyszínre, és ott vizsgálta meg a panaszoszt. A körülbelül 20-25 perces orvosi vizsgálat befejeztével K. L. r. főtörzsörmeister megkezdte az intézkedés hivatalos dokumentációjának elkészítését, mellyel 11 óra 10 percre végzett. Ezt követően végrehajtásra került a parancsnoki revízió, illetve kiállításra kerültek az előzetes szóbeli tájékoztatást tartalmazó angol nyelvű tájékoztatók (az előállítás okáról, illetve az előállított jogairól és kötelezettségeiről), valamint a Robotzsaru rendszeren keresztül generált igazolás és nyilatkozat, melyeket az intézkedés alá vont személy átvett és aláírt. 12 óra 15 perckor szabadításra került.

Az előállításról készült dokumentáció – tekintettel a panaszos Amerikai Egyesült Államokbeli állampolgárságára – részben angol nyelven kerültek átadásra. Azok az iratok, amelyeket szintén illetik az intézkedés alá vont személyt, és a Robotzsaru rendszerben készült személyes szabadságot korlátozó jelentés automatikus mellékletei (Nyilatkozat, Igazolás előállítás időtartamáról) a rendszerből adódóan magyar nyelven kerültek kiállításra. Ezek tartalmi ismertetésére ment be a rendőr kolléga, aki jobban beszéli az angol nyelvet a hivatalos iratok fordítása esetén. Az iratok aláírása a panaszos részéről nem kényszer hatására történt, azok jelentős része az intézkedés alá vont személy által is ismert, angol nyelven került kiállításra. A Robotzsaru által generált, korábbiakban ismertetett iratok pedig lefordításra kerültek, ezért volt jelen a másik rendőr. Az intézkedés teljes időtartama alatt angol nyelven folyt a kommunikáció, amelyet meg is értett, * tolmács kirendelését nem kérte. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy beadványában is angol nyelvű fordítást kért. A felajánlott telefonos kiértékelés lehetőségével nem élt, a tolmács kirendelése továbbá aránytalanul megnyújtotta volna az intézkedés időtartamát

12) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta az eseményről készült CCTV kamerafelvételeket.

A felvételen látható, hogy a panaszos a beszállító pultnál áll, és folyamatosan az ott dolgozó alkalmazottal kommunikál (ezzel az ott dolgozó két alkalmazott közül az egyiket teljes mértékben kivonja a beszállítási folyamatok végzése alól). A rendőrök érkezésükkor kommunikálnak a panasossal és az alkalmazottakkal is. A panasossal nem létesítenek fizikai kontaktust, valószínűleg megkérlik, hogy hagyja el az utasok részére fenntartott útvonalat, a panaszos elhagyja az útvonalat. A rendőrök kommunikációja a videofelvétel alapján nem heves, vagy agresszív, félelemkeltő, vagy fenyegető.

A felvételek az intézkedés további menetét nem mutatják, mert az a pultok mögött zajlik, azonban az jól látható, hogy csak két rendőr vesz részt benne, a harmadik rendőr teljesen nyugodtan áll a beszállító pult mögött. Pár perccel később elvezetik a panaszoszt, az egyik rendőr a panaszos karját megtámasztva. A panaszos mutatja az előre bilincselte kezeit, a magasba emelve a járat beszállításra váró többi utasának.

Egy másik felvételen látszik, hogy egy másik helyszínen, az előállító helyiség felé haladva a rendőrök kísérik a panaszoszt, aki önként, látható rendőri fizikai ráhatás nélkül megy velük. A rendőrök jelentései, illetve a kamerafelvételek (amennyi az intézkedésből látszik) nem támasztják alá a panaszos azon állítását, hogy fenyegető, megalázó bánásmódot tanúsítottak volna vele szemben.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet - a rendőrség szolgálati szabályzatáról (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, IV. cikkében rögzített személyes szabadsághoz való jogát, a VI. cikkében foglalt jó hírnévhez való jogát, a XX. fejezetben rögzített testi épséghez való jogát, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.**

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrség a panaszoszt indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vont-e intézkedés alá.

A panaszos beadványában előadta, hogy budapesti repülőtéren egy cellában tartották fogva annak ellenére, hogy nem követett el semmilyen támadó, vagy erőszakos cselekményt.

A rendőri tájékoztatás szerint 2017. szeptember 25-én 8 óra 10 perckor az A-12 számú beszállító kapuhoz a B.-i járatához érkeztek a rendőrök az RRI ügyeletvezető utasítására, mert onnan egy renitens utasról érkezett bejelentés. A rendőrök kikerkezését követően a kiszolgáló személyzettől információt kértek a kialakult helyzetről. A személyzet elmondása alapján a panaszos nem volt hajlandó a túlsúly díját kifizetni, nem működött együtt a személyzettel, utasításainak nem tett eleget, arrogánsan viselkedett

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

Valamennyi rendőrségi irat – a panaszos előadásával egyezően – egységesen arról számolt be, hogy a panaszos visszautasította a kézipoggyászának túlméretes volta miatti pótdíj kifizetését. Köztudott, hogy a légitársaságok ilyen esetekben fenntartják maguknak a jogot, hogy az utast kizárják az utazásból. A légitársaság munkatársai ezt közölték a panaszossal, aki ennek ellenére nem volt hajlandó elhagyni a beszállítás helyszínét, akadályozta a többi utas beszállítását, ezzel a Repülőtér Rendet megszegte, továbbá megállapítható, hogy szabálysértés elkövetésének gyanúja merült fel, mégpedig a Szabs. tv. 228.§ (1) bekezdése szerinti szabálysértésé. A jogszabályhely szerint, aki a légi közlekedés biztonságát vagy védelmét szolgáló szabályokat megszegi vagy a repülés biztonságát szolgáló létesítmények, illetőleg berendezések működését zavarja, szabálysértést követ el. (2) Aki a repülőtér rendeltetésszerű használatával és üzemben tartásával kapcsolatos szabályokat megszegi, szabálysértést követ el.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennáll-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy fennállt az intézkedéshez szükséges mértékű gyanú, ami által a rendőrnek intézkedési kötelezettsége keletkezett. A Testület kimondta tehát, hogy a rendőrök kellő jogalap birtokában jártak el és vonták intézkedés alá a panaszost, ezért nem sérült a panaszos tisztességes eljárásához való joga.

2) A Testület ezek után a panaszos előállítását vizsgálta.

a) A panaszos előadása szerint az intézkedő rendőrök bezárták egy rendőrségi cellába.

A rendőrségi előadás szerint a rendőrök az intézkedés kezdetén tájékoztatták a panaszost, hogy ha a túlsúly díját nem fizeti meg, akkor a járással nem tud elutazni (a légitársaság kizárja az utazásból),

ezért vissza fogják kísérni a csarnokba, mert ebben az esetben nincs jogosultsága a tranzit területen tartózkodni. A panaszos az elmondottakat tudomásul vette, ennek ellenére nem volt hajlandó eleget tenni a túlsúly kifizetésének. A rendőrök felszólították, hogy igazolja magát és működjön együtt a rendőrséggel. A személy a személyazonosságának igazolását megtagadta, az okmányait nem adta át. A személyt felszólították, hogy a rendőri utasításnak tegyen eleget, különben előállításra kerül az RRI HRO hivatalos helyiségébe. A panaszos ellenszegült a rendőri intézkedésnek, kezében ott volt az úti okmánya, azonban, amikor a rendőrök azt elkérték tőle, a panaszos elhúzta a kezét (ezt a panaszos maga is megerősíti beadványában), továbbá nem akarta a helyszínt elhagyni, ezért az elvezetéséhez 8 óra 30 perckor testi kényszer és bilincs került alkalmazásra, majd a személy beszállításra került a hivatalos helyiségbe. Az intézkedés jogalapja az Rtv. 33.§ (2) bekezdés a) pontja alapján az igazolást megtagadó személy előállítása volt.

Az Rtv. 33.§ (2) bekezdése szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja.

A rendőrségi és a panaszosi előadás megegyezik abban a kérdésben, hogy a panaszos annak ellenére, hogy a rendőrök többször felszólították arra, hogy igazolja magát, megtagadta a rendőri felszólításnak való engedelmeskedést, és több alkalommal elhúzta a kezét a rendőrök elől, amelyben az úti okmánya volt az intézkedés során.

Mindezekre tekintettel megvolt az előállítás jogalapja az Rtv.33. § (2) bek. a) pontja alapján.

b) Mivel azonban az idézett rendelkezés az előállítás végrehajtását az abban foglalt feltétel teljesülése esetére – vagyis ha az intézkedés alá vont személy megtagadja önmaga igazolását – nem kötelező jelleggel írja elő, hanem az intézkedő rendőrnek mérlegelési jogkört biztosít, a Testület a rendőri intézkedést az arányosság követelményére figyelemmel is szükségesnek tartotta értékelni. Testület vizsgálta, hogy a jogalap birtokában foganatosított előállítás megfelelt-e az arányosság követelményének, azaz, hogy volt-e lehetőségük az intézkedő rendőröknek arra, hogy kisebb jogkorlátozással járó intézkedést foganatosítsanak az intézkedés céljának elérése érdekében.

Az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése rögzíti az arányosság követelményét. Eszerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, míg a (2) bekezdés szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

A panaszosi és a rendőri előadások összevetése alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos több alkalommal is határozottan megtagadta azt, hogy átadja iratait az intézkedő rendőröknek, erre tekintettel megállapítható, hogy nem állt rendelkezésre semmilyen egyéb intézkedés, amellyel az intézkedés célját elérhették volna a rendőrök, azaz a panaszos személyazonosságát meg tudták volna állapítani.

Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy az Rtv.-ben rögzített arányossági követelmény nem sérült a panaszos előállítása által, a rendőrök a lehető legkisebb jogkorlátozással járó intézkedést alkalmazták a panaszos személyazonosságának megállapítása érdekében. A Testület szerint az előállításra kellő jogalap birtokában és az Rtv.15. §-a szerint került sor, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

c) A Testület ezt követően az előállítás időtartamát vizsgálta.

A panaszos állítása szerint órákon keresztül tartották fogva egy rendőrségi cellában.

A rendőrségi iratok alapján a panaszossal szemben foganatosított személyes szabadságot korlátozó intézkedés teljes időtartama 8 óra 10 perctől 12 óra 15 percig tartott, tehát a panaszos állítása – miszerint öt órán keresztül tartott – nem felel meg a valóságnak. Erről igazolás is átadásra került

részére. 8 óra 10 perckor érkeztek a rendőrök az *-es kapuhoz, és léptek kapcsolatba a panaszossal. (8 óra 30 perckor megtörtént a panaszos elvezetése, 8 óra 38 perckor érkeztek meg a Határrendészeti Osztály hivatalos előállító helyiségébe. Elhelyezése előtt átvizsgálásra került a ruházata, majd 9 óra 15 perckor elhelyezésre került a hivatalos előállító helyiségben. Az orvosi vizsgálatot végző AMS szolgálat 9 óra 45 perckor érkezett meg a helyszínre, és ott vizsgálta meg a panaszost. A körülbelül 20-25 perces orvosi vizsgálat befejeztével K. L. r. főtörzsőrmester megkezdte az intézkedés hivatalos dokumentációjának elkészítését, mellyel 11 óra 10 percre végzett. Ezt követően végrehajtásra került a parancsnoki revízió, illetve kiállításra kerültek az előzetes szóbeli tájékoztatást tartalmazó angol nyelvű tájékoztatók (az előállítás okáról, illetve az előállított jogairól és kötelezettségeiről), valamint a Robotzsaru rendszeren keresztül generált igazolás és nyilatkozat, melyeket az intézkedés alá vont személy átvett és aláírt. 12 óra 15 perckor szabadításra került.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok alapján pontosan rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. A Testület úgy foglalt állást, hogy a foganatosított rendőri cselekmények száma és jellege indokolta az előállítás hosszát, nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az előállítás ideje alatt szükségtelen, vagy indokolatlan holtidők lettek volna. **Ennek következtében a Testület a panaszos előállításának idejét arányosnak minősítette, amely nem sértette a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát.**

3) A Testület vizsgálta a panaszossal szembeni kényszerítő eszközök alkalmazását.

A panaszos beadványa szerint az intézkedő rendőrök rávetették magukat és megbilincseltek.

A rendőrségi álláspont szerint az intézkedés közben a rendőrök többször felszólították a panaszost, hogy igazolja magát, illetve hagyja el a területet, mert – amennyiben nem utazik – további tartózkodása a területen nem jogszerű. A panaszos a kezében tartotta az úti okmányát, amit felszólításra a rendőröknek nem adott át, ezt megtagadta. A panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításoknak, ezért a fokozatosság elvét betartva testi kényszert és bilincselést alkalmaztak vele szemben. A bilincselést a kezek előrebilincselésének módszerével helyezték fel. Minden esetben történt megelőző figyelmeztetés a rendőri intézkedésre. Az Rtv. 47.§, és 48.§ alapján az intézkedés célja a panaszos ellenszegülésének megtörése volt. A rendőri felszólítást követően kényszerítő eszköz alkalmazására a helyszínről való elvezetéshez, illetve annak időtartama alatt volt szükség. Testi kényszer az elvezető fogásban – kartámasz – valósult meg, illetve bilincs kényszerítő eszköz alkalmazására is összesen 8 perc időtartamban került sor, az ellenszegülés megtörése és a szabálysértés továbbfolytatásának megszakítása érdekében. Amint a kényszerítő eszközök alkalmazása elérte célját, a további alkalmazásra nem került sor.

Az intézkedés szemtanújának, a földi kiszolgáló személyzet tagjának elmondása szerint, a rendőrök a panaszossal szemben nem alkalmaztak földre vitelt, a bilincselés álló testhelyzetben történt, a rendőrök nem vetették rá magukat az utasra. Ezt követően a panaszos hőzöngve, hevesen magasba nyújtotta a megbilincselte kezeit, jelezvén ezt a többi utasnak.

a) A Testület először utal ezen állásfoglalás jelen fejezetének 2) bekezdés b) pontjában hivatkozott jogszabályhelyekre, az Rtv. 15.§-ában és a 16.§-ában foglalt arányossági követelményre.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök általános szabályai között, a 39. § (1) bekezdésben rögzíti, hogy kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

A Szolgálati Szabályzat fentebb hivatkozott 39. §-ának (3) bekezdés szerint továbbá a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie: a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

Az Rtv. 47. § alapján a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 40. §-a pedig a következőképpen rendelkezik a testi kényszerről. A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008. (OT 10.) ORFK utasítás melléklete részletesen tartalmazza az egyes intézkedési taktikák leírását.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának alapvető taktikáiról szóló fejezetben, a testi kényszerre vonatkozó alapelvek között szerepel – többek között –, hogy a testi kényszer alapvetően megfogást, lefogást, eltávolítást és elszállítást jelent. A rendőr testi kényszer végrehajtása során elsősorban kar-és csuklófeszítéseket, illetve elvezető fogásokat hajt végre. A rendőr továbbá az őt ért támadás során, illetve súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazásának elkerülése érdekében az önvédelmi fogásokat is felhasználhatja.

Testület elsődlegesen azt értékelte, hogy a panaszos a felszólításoknak sokadik alkalomra sem engedelmeskedett, ezért az intézkedés sikerének érdekében kerülhetett sor vele szemben testi kényszer alkalmazására. A videofelvételek megtekintése után megállapítható, hogy a panaszossal szemben nem került sor semmilyen indokolatlan, vagy túlzó mértékű testi kényszer alkalmazására, egyedül kartámaszt alkalmaztak vele szemben. Az az állítása, mely szerint a rendőrök „rávetették” magukat, a felvételek alapján nem felelt meg a valóságnak. **A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszossal szemben alkalmazott testi kényszer nem sértette a panaszos emberi méltóságához való alapvető jogát.**

b) Az Rtv. 48. §-a szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy *a)* önkárosításának megakadályozására, *b)* támadásának megakadályozására, *c)* szökésének megakadályozására, *d)* ellenszegülésének megtörésére.

A Szolg. Szab. 39. § (1) szerint az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.(2) Az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget: *a)* passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat, *b)* aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erőkifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni, *c)* támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad. (3) A kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie: *a)* a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint *b)* a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolg. Szab. 41. §-a részletezi, annak (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának esetköreit: *a)* aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, *b)* aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja, *c)* akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, *d)* akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, *e)* aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget, *f)* akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy *g)* akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés *a)* pontjának első fordulata szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől, vagy az érintett személy szállítása, átkísérése nem az arra a célra kialakított járműben történik, vagy az érintett személyt a rendőr egyedül állítja elő, kivéve, ha az intézkedésben érintett kezei az erre a célra kialakított övhöz vannak bilincselve.

A Testület ehelyütt utal az előző bekezdésben ismertetett arányosság követelményére, az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése, és az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése szerinti tartalommal. A korábbiakban kifejtettek szerint érvényes a Szolg. Szab. kényszerítő eszközök általános szabályairól szóló 39. §-a is. A konkrét esetben a rendőri fellépés arányosságának vizsgálatakor a Testület elsődlegesen azt értékelte, hogy a panaszos a felszólításoknak sokadik alkalomra sem engedelmeskedett, ezért az intézkedés sikerének érdekében vele szemben szükséges volt a bilincs alkalmazása az ellenszegülésének megtörése érdekében.

A Testület szerint a rendőrség figyelemmel volt az Rtv. 15. §-ában és a 16. § (1) bekezdésben foglalt arányosság követelményére, illetve a Szolgálati Szabályzat 39. §-ában előírt fokozatosság elvére.

Tekintettel arra, hogy a panaszos magatartása miatt az intézkedés eredményessége más, kisebb korlátozással járó módon nem volt biztosítható, a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszossal szemben a rendőrök indokoltan és jogszerűen alkalmaztak bilincset. Mindezekre tekintettel a Testület a bilincseléssel kapcsolatban megállapította, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga nem sérült.

4) A panaszos állítása szerint megmotozták, és kiürítették valamint átvizsgálták a bőröndjét és a táskáját.

A rendőri álláspont szerint a panaszos ruházatának és csomagjának átvizsgálása tekintetében megállapítható, hogy az a Határrendészeti Osztály hivatalos előállító helyiségének előterében, a nyilvánosságtól elzárt területen került végrehajtásra. A ruházat és csomag átvizsgálását a panaszossal azonos nemű rendőrök hajtották végre. Az átvizsgálás csak a legfelső ruházat (kabát) levétele mellett

valósult meg, másnak, vagy magának károsítására alkalmas eszközre irányult. Értékei letétben kerültek elhelyezésre, melyről jegyzőkönyv készült.

Az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint, akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja. (2) A ruházat átvizsgálását - halaszthatatlan eset kivételével - az intézkedés alá vonttal azonos nemű személy végezheti. Az intézkedés nem történhet szeméremcsökkentő módon.

A Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőrök, élve az Rtv. által részükre biztosított mérlegelési jogkörrel úgy ítélték meg, hogy a panaszos ruházatának és csomagjának átvizsgálása indokolt volt, az arányosság elvének szem előtt tartásával a ruházat átvizsgálása azonban egyedül a legfelső ruházat átvizsgálására terjedt ki.

Az intézkedő rendőrök az előállított személy ruházatát és csomagját megfelelő jogalap birtokában vizsgálták át, mindezekre tekintettel **megállapítható, hogy a rendőrök által foganatosított ruházat, illetőleg csomag átvizsgálás a panaszos emberi méltósághoz való jogát nem sértette.**

5) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott hangnemet és bánásmódot.

a) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök megalázó helyzetbe hozták őt azzal, hogy az utazó közönség előtt foganatosították vele szemben az intézkedést, továbbá panaszta tárgyává tette azt is, hogy a rendőrök elmondása szerint ordítottak vele és fenyegető gesztusokat tettek irányába.

A rendőri álláspont szerint az intézkedés helyén az *-es kapunál a személyzet a beszállítással foglalkozott, így természetesen utasok is tartózkodtak a helyszínen, ami nem mentesít senkit az alól, hogy rendőri intézkedés alá vonják. A panaszost semmilyen módon nem alázták meg. A többszöri rendőri felszólításnak sem tett eleget, ezért az Rtv. alapján intézkedtek vele szemben. Fontos kihangsúlyozni, hogy az intézkedésre pont azért került sor, mert a panaszos nem volt hajlandó elhagyni ezt a területet, holott az ott tartózkodásra – mivel az utazásból kizárásra került – már nem volt jogosultsága. Amennyiben eleget tett volna a rendőri felszólításnak, és elhagyja a területet, akkor további intézkedésre nem került volna sor, illetve a járat utasai sem észlelhették volna az eseményeket. A dandártábornok fontosnak tartotta hozzátenni, hogy a kamerafelvételeken jól látható, hogy a rendőrök éppen ezért kérték meg, hogy menjen el a beszállító kaputól, és egy, az utasok által nem használt, de látható területen zajlott az intézkedés. Így nem közvetlenül az utasok között intézkedtek vele szemben.

A rendőrök jelentései alapján nem alkalmaztak a panaszossal szemben fenyegető gesztusokat, nem kiabáltak vele, végig udvarias, határozott hangnemben kommunikáltak vele.

Az intézkedés egyik szemtanújának (a földi kiszolgáló személyzet tagjának) elmondása szerint a rendőrök nem beszéltek heves, hangos hangnemben, de határozottan viselkedtek, továbbá elmagyarázták az utasnak, hogy ha igazolja magát, és rendezzi a kézipoggyászát, akkor el fog tudni utazni. Az utas ennek ellenére sem volt együttműködő. Elmondta továbbá, hogy az intézkedő rendőrök részéről fenyegető, félelemkeltő gesztusokat, mozdulatokat nem tapasztalt. Megjegyezte továbbá, hogy a panaszos hözöngve, hevesen magasba nyújtotta a megbilincselte kezeit, jelezvén ezt a többi utasnak, azaz éppen az ő magatartása irányult az utazó közönség intézkedésbe való bevonására.

A Testület gyakorlatában rendszeresen előfordulnak olyan ügyek, amelyekben a rendőri intézkedés nyilvános helyen, más személyek szeme láttára zajlik. A Testület rendszerint abból indul ki hasonló esetekben, hogy a nyilvánosság bizonyos mértékig elkerülhetetlenül a rendőri intézkedések velejárója.

A Testület az ügy gondos mérlegelése után arra a megállapításra jutott, hogy mivel a panaszossal szemben foganatosított intézkedésre a repülőtéren, éppen az ott tanúsított magatartása miatt került sor, így a helyszín jellegéből fakadóan fennállt a lehetősége annak, hogy a rendőri intézkedést, és az annak során foganatosított cselekményeket az ott tartózkodók láthassák. Az intézkedő rendőrök azonban, a videofelvételek által bizonyítottan törekedtek arra, hogy minél kisebb mértékben érezze a panaszos megalázónak, kellemetlennek az intézkedést.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás,

fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Abban a kérdésben, hogy a rendőrök kiabáltak-e a panaszossal, és tettek-e fenyegető gesztusokat az irányába a Testület nem tudott állást foglalni, mivel a panaszosi és rendőri álláspont között olyan mértékű ellentmondás feszült, amelyet – korlátozott eszköztárára tekintettel – nem tudott feloldani, így a történetek rekonstruálására nem volt lehetősége.

Minderre tekintettel a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos emberi méltóságához való joga nem sérült az utasok előtt foganatosított intézkedés tekintetében, azonban a rendőrök által alkalmazott nem megfelelő hangnem és bánásmód (kiabálás, fenyegető gesztusok) tekintetében a Testület nem tudott állást foglalni, így ebben a tekintetben nem megállapítható a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme.

b) A panaszos beadványában előadta, hogy az egyik intézkedő rendőr a dokumentáció elkészítése közben – mikor a panaszosnak az elkészült iratokat kellett aláírnia – nyomást helyezett rá, tulajdonképpen zsarolta, belekényszerítette abba, hogy aláírjon a panaszos egy olyan dokumentumot, amelynek tartalmát nem értette. Ezt a cselekményét pedig úgy követte el, hogy behívott egy további rendőrt azért, hogy ezzel is megfélemlítse a panaszost.

A rendőrségi álláspont szerint a második rendőr helyiségbe való behívása éppen azt a célt szolgálta, hogy a panaszosnak megfelelő módon tolmácsolni tudják az általa aláírt papírok tartalmát, ugyanis a Robotzsaru rendszer sajátosságaiából adódóan vannak olyan nyomtatványok, amelyeknek csak magyar nyelvű verziója elérhető. Az előállításhoz készült dokumentáció – tekintettel a panaszos Amerikai Egyesült Államokbeli állampolgárságára – részben angol nyelven kerültek átadásra. Azok az iratok, amelyeket szintén illetik az intézkedés alá vont személyt, és a Robotzsaru rendszerben készült személyes szabadságot korlátozó jelentés automatikus mellékletei (Nyilatkozat, Igazolás előállítás időtartamáról) a rendszertől adódóan magyar nyelven kerültek kiállításra. Ezek tartalmi ismertetésére ment be a rendőr kolléga, aki jobban beszéli az angol nyelvet a hivatalos iratok fordítása esetén. Az iratok aláírása a panaszos részéről nem kényszer hatására történt, azok jelentős része az intézkedés alá vont személy által is ismert, angol nyelven került kiállításra. A Robotzsaru által generált, korábbiakban ismertetett iratok pedig lefordításra kerültek, ezért volt jelen a másik rendőr. Az intézkedés teljes időtartama alatt angol nyelven folyt a kommunikáció, amelyet meg is értett, * tolmács kirendelését nem kérte. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy beadványában is angol nyelvű fordítást kért. A felajánlott telefonos kiértékelés lehetőségével nem élt, a tolmács kirendelése továbbá aránytalanul megnyújtotta volna az intézkedés időtartamát.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A Testület elfogadta a rendőrségi álláspontot abban a tekintetben, hogy a második intézkedő rendőr behívása nem irányult a panaszos megfélemlítésére, hanem a panaszosnak való tolmácsolást segítette elő. Annak eldöntésére, hogy ezen felül történt-e a panaszossal szemben bármilyen nyomásgyakorlás a Testületnek nem volt lehetősége, mivel a panaszosi és a rendőri álláspont között olyan mértékű ellentmondás feszül, hogy – a bizonyítékok csekély voltára tekintettel – a Testület ezt nem tudta feloldani, és rekonstruálni a történeteket.

Mindezekre tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a második rendőr behívása által. A Testület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy ezen felül történt-e bármilyen nyomásgyakorlás a panaszossal szemben, ezért ebben a tekintetben a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

c) A panaszos sérelmezte, hogy véleménye szerint kábítószer-fogyasztással vádolták meg őt a rendőrök, csupán amiatt, hogy pirosak voltak a szemei a korai felkelése miatt.

A rendőri álláspont szerint nem felel meg a panaszos állítása a valóságnak, mely szerint drogfogyasztással lett megvádolva. Csupán az intézkedés során – általában is feltett – kérdések között szerepelt az alkohol, illetve egyéb tudatmódosító szer befolyásoltságára irányuló kérdés.

A panaszosi és a rendőri álláspont között olyan mértékű ellentét feszült, amelyet a Testületnek – korlátozott eszköztárára tekintettel – nem állt módjában feloldani, ezáltal a történetek rekonstruálására nem volt lehetősége.

A Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszost vádolták-e kábítószer-fogyasztással, ezért az emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

d) A panaszos sérelmezte, hogy véleménye szerint azért kapcsolattá ki vele a telefonját, mert az intézkedő rendőrök el akarták lehetetleníteni, hogy felvételt készítsen az intézkedésről.

A rendőri álláspont szerint a panaszos előállításra került, ezért az Rtv. 18.§ (1) bekezdése alapján joga volt hozzá, hogy hozzátartozóját, képviselőjét értesítse, mely jogot biztosítottak is számára, amivel ő nem élt, nem kérte hozzátartozója értesítését. A csomag- és ruházatátvizsgálat követően a panaszost

megkérték, hogy telefonját kikapcsolt állapotban adja át a rendőröknek, hogy a többi értékével együtt elhelyezhessék az előállított személyek részére fenntartott trezorban. Továbbá megjegyezték a rendőrök, hogy az intézkedés alá vont személy nem használhat mobiltelefont, az előállító helyiségbe azt nem viheti magával. A rendőri felszólítás erre vonatkozott, nem pedig arra, hogy készíthet-e felvételt, vagy sem.

A Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos felszólítása arra, hogy kapcsolja ki a mobiltelefonját indokolt volt, erre tekintettel nem sérült ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

IV.

A Testület érdemi vizsgálatában megállapította, hogy fennállt az intézkedéshez szükséges mértékű gyanú, ami által a rendőrnek intézkedési kötelezettsége keletkezett. A Testület kimondta tehát, hogy a rendőrök kellő jogalap birtokában jártak el és vonták intézkedés alá a panaszost, ezért nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A panaszos előállításának megvolt a jogalapja az Rtv.33. § (2) bek. a) pontja alapján, az Rtv.-ben rögzített arányossági követelmény nem sérült a panaszos előállítása által, a rendőrök a lehető legkisebb jogkorlátozással járó intézkedést alkalmazták a panaszos személyazonosságának megállapítása érdekében. A Testület szerint az előállításra kellő jogalap birtokában és az Rtv.15. §-a szerint került sor, így nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga. A Testület a panaszos előállításának idejét arányosnak minősítette, amely nem sértette a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát. A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszossal szemben alkalmazott testi kényszer nem sértette a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogát. Tekintettel arra, hogy a panaszos magatartása miatt az intézkedés eredményessége más, kisebb korlátozással járó módon nem volt biztosítható, a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszossal szemben a rendőrök indokoltan és jogszerűen alkalmaztak bilincset. Mindezekre tekintettel a Testület a bilincseléssel kapcsolatban megállapította, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga nem sérült. A Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőrök által foganatosított ruházat, illetőleg csomag átvizsgálás a panaszos emberi méltósághoz való jogát nem sértette. A panaszos emberi méltósághoz való joga nem sérült az utasok előtt foganatosított intézkedés tekintetében, azonban a rendőrök által alkalmazott nem megfelelő hangnem és bánásmód (kiabálás, fenyegető gesztusok) tekintetében a Testület nem tudott állást foglalni, így ebben a tekintetben nem megállapítható a a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme. Nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a második rendőr behívása által. A Testület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy ezen felül történt-e bármilyen nyomásgyakorlás a panaszossal szemben, ezért ebben a tekintetben a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszost vádolták-e kábítószer-fogyasztással, ezért az emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem megállapítható. A Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos felszólítása arra, hogy kapcsolja ki a mobiltelefonját indokolt volt, erre tekintettel nem sérült ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2018. március 8.

Dr. Lukács Tamás

elnök

Dr. Kozma Ákos

elnökhelyettes

Dr. Wildner Domonkos

előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba

testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET